

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/28/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122201368
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8122201368.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpená: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp/19/2022 – 281 zo dňa 24.6.2024 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok.
- II. P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (súd prvej inštancie) napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom rozhodol takto:
„I. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 09.01.2007, č. XXXXXXXXXXXX, v časti I. Základné podmienky, v znení: „Poplatok za poskytnutie Úveru: 2.000,00 Sk, / z prostriedkov Úveru Poplatok za správu Úveru: 60 Sk / mesačne.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 09.01.2007, č. XXXXXXXXXXXX, v časti II. Záverečné ustanovenia, bod 4., v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným dňa 9.1.2017 uzatvorila zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 100.000 Sk (3.319,39 EUR).

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 20Csp/19/2022 – 119 zo dňa 28.10.2022 tak, že určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o úvere v časti II. Záverečné ustanovenia, bod 2, ktorá obsahuje vyhlásenie dlžníka, že sa oboznámil so všetkými súčasťami úverovej zmluvy a súhlasí s nimi. Vo zvyšku (v časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených vo výrokoch I. a II. tohto odvolaním napadnutého rozsudku) žalobu zamietol.

Na základe odvolania oboch sporových strán Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, rozsudkom č.k. 9CoCsp/5/2023 – 220 zo dňa 8.2.2024 potvrdil rozsudok zo dňa 28.10.2022 vo vyhovujúcom výroku a v zamietavom výroku rozsudok zrušil a vec vrátil súd prvej inštancie na ďalšie konanie

a nové rozhodnutie s tým, že prvoinštančný súd neskúmal protihodnotu plnení za dojednané poplatky za poskytnutie a správu úveru. Vo vzťahu k dohode o prednostnom použití Obchodného zákonníka a v reakcii na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Cdo/294/2019 zo dňa 28.02.2022 odvolací súd uviedol, že zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá v roku 2007, kedy súčasné znenie ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nebolo platné ani účinné, preto je potrebné posúdiť, akú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach vyvolalo dané zmluvné dojednanie v čase uzavretia zmluvy.

Po vrátení veci prvoinštančný súd poukázal na znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky. Uviedol, že pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. To platí aj pri poplatku za vedenie úverového účtu, keď vedenie (správa) úverového účtu nepredstavuje samostatnú odplacnú službu dodávateľa klientovi, práve naopak slúži výhradne záujmom dodávateľa. Služby, ktoré žalovaný identifikoval ako služby poskytované v rámci správy úveru súd vyhodnotil ako bežné služby, ktoré poskytujú banky i nebankové subjekty, ktoré by mala pokrývať odplata za úver.

Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že je nepochybné, že žalobkyňa by nesúhlasila s podmienkou o prednostnom použití Obchodného zákonníka pokiaľ by táto podmienka bola individuálne dojednávaná, keďže by jej uzatvorením vylúčila aplikáciu právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa na vzniknutý právny vzťah, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Na takéto obchádzanie reagoval zákonodarca prijatím ustanovenia, podľa ktorého akékoľvek dohody, ktorých obsahom alebo účelom je vylúčenie aplikácie ustanovení o spotrebiteľských zmluvách, sú neplatné.

Poplatok za správu úveru, poskytnutie úveru a dohodu o použití obchodného zákonníka v danom prípade nie je možné považovať za individuálne vyjednané, pretože ako úverová zmluva, je typickou formulárovou listinou, ktorá podlieha súdnej kontrole. Poplatok za správu úveru, poskytnutie úveru a dohoda o použití obchodného zákonníka sú preto podľa súčasnej súdnej praxe považované za neprijateľné, lebo boli vopred zo strany žalovaného naformulované, bez možnosti ovplyvnenia zo strany spotrebiteľa.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. V prvom rade namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku. Poukázal na požiadavku, aby aplikačná prax vnútroštátnych orgánov reflektovala aj judikatúru Súdneho dvora. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie posudzované zmluvné podmienky nepodrobil prieskumu z hľadiska kritérií smernice Rady 93/13/EHS a judikatúry Súdneho dvora (test proporcionality). Žalovaný nesúhlasí s retroaktívnou aplikáciou ust. § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru žalobca uviedol, že už len samotná skutočnosť účelového určenia tohto poplatku vylučuje možnosť súdneho prieskumu jeho prijateľnosti. Pokiaľ ide o poplatok za správu úveru, žalovaný vytyka prvoinštančnému súdu, že len veľmi vágne reagoval na presný popis služieb, ktoré boli protihodnotou poplatku za správu úveru. K zmluvnej podmienke o prednostnom použití Obchodného zákonníka poukázal na to, že je potrebné posúdiť či aplikácia Obchodného zákonníka vyplýva aj priamo „zo zákona“, ak by napadnutej zmluvnej podmienky v zmluve so žalobkyňou vôbec nebolo. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 7Cdo/294/2019 zo dňa 28.2.2022. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Podaním zo dňa 15.10.2025 žalovaný reagoval na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-280/2024 zo dňa 5. júna 2025, špecifikoval predmet poplatku za poskytnutie úveru, ktorým má byť odplata podľa ust. § 499 Obchodného zákonníka a poukázal na nemožnosť zámeny poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za správu úveru. Navrhol vykonať dokazovanie Obchodnými podmienkami a sadzobníkmi iných bánk (VÚB, a.s., Tatra banka, a.s., ČSOB a.s., Prima banka Slovensko a.s. a 365.bank, a.s.).

5. Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS/78/05).

7. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v predmetnej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na ktorý správne aplikoval príslušné právne predpisy a vec správne právne posúdil. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových zisteniach a právnych záveroch nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu, na ktoré v celom rozsahu odkazuje a na zdôraznenie jeho správnosti uvádza nasledovné (§ 387 ods. 2 CSP):

8. Predmetom konania je spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Rozsudky Súdneho dvora EU majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu v ktorom im vnútroštátne právo odporuje, má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva.

9. K poplatku za poskytnutie úveru je potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-280/2024 zo dňa 5. júna 2025, ktorý sa takisto týkal právnej veci žalovaného, kde Súdny dvor vyslovil záver, podľa ktorého: „Článok 4 ods. 2 a článok 5 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej judikatúre, podľa ktorej zmluvná podmienka týkajúca sa poplatku za poskytnutie úveru, uvedená v zmluve o úvere uzavretej so spotrebiteľom, spĺňa požiadavku transparentnosti stanovenú v týchto ustanoveniach len z toho dôvodu, že jednak z názvu tohto poplatku vyplýva, že je úhradou za úkony vykonané veriteľom, ktoré sú potrebné na uzavretie tejto zmluvy a sú internou záležitosťou veriteľa, a jednak, že výška uvedeného poplatku je v uvedenej zmluve presne určená.

Článok 3 ods. 1 a článok 4 ods. 1 smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že: zmluvná podmienka týkajúca sa „spracovateľského poplatku“, uvedená v zmluve o úvere uzavretej so spotrebiteľom, musí na to, aby splnila požiadavky stanovené v týchto ustanoveniach, zodpovedať skutočným službám alebo nákladom, ktoré spadajú primerane do rozsahu plnení, ktoré veriteľ poskytuje pri uzatváraní tejto zmluvy, a ktoré sú na uzavretie tejto zmluvy potrebné, pričom je vylúčené, aby sa jednotlivé poplatky alebo služby, za ktoré sa tieto poplatky platia, akokoľvek prekrývali; takúto zmluvnú podmienku nemožno považovať za nekalú len z toho dôvodu, že na spotrebiteľa prenáša náklady na ekonomickú činnosť finančnej inštitúcie, pokiaľ neukladá spotrebiteľovi povinnosť platiť poplatky neprimerané nákladom súvisiacim s dotknutými službami alebo výške úveru.“

10. Zohľadňujúc vyššie uvedené, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/294/2019 zo dňa 28.02.2022, odvolací súd netvrdí, že poplatok za poskytnutie úveru je en bloc neprijateľnou zmluvnou podmienkou, avšak pokiaľ má byť požiadavka na jeho úhradu legitímna, má byť výška poplatku primeraná skutočným nákladom a poskytnutým službám, ktorých poskytnutie, resp. vynaloženie je dodávateľ povinný preukázať, a to zároveň za splnenia podmienky, že ide o služby v záujme spotrebiteľa.

11. Potrebu preukázania skutočne poskytnutého protiplnenia odvolací súd zdôraznil už vo svojom skoršom rozhodnutí v tejto veci (sp. zn. 9CoCsp/5/2023 – 220 zo dňa 8.2.2024). V zmysle tohto rozsudku bol žalovaný povinný tvrdiť a preukázať reálne poskytnuté plnenie, resp. plnenia, ktoré sú protihodnotou tohto poplatku.

Nevyhnutnosť preukázania skutočne poskytnutých služieb a nákladov, ktoré veriteľ v súvislosti s poskytnutím úveru vynaložil zdôraznil Súdny dvor aj v rozsudku zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C 224/19 a C 259/19, EU:C:2020:578, bod 79.

V tomto smere žalovaný dôkazné bremeno neuniesol, keďže ani po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti nepreukázal plnenia/služby, ktoré spotrebiteľovi za tento poplatok poskytol. Žalovaný len veľmi všeobecne uviedol, že tento poplatok je spojený so spracovaním žiadosti klienta o poskytnutie úveru, vypracovaním potrebnej dokumentácie a zároveň predstavuje odplatu za to, že mal pre klienta rezervované potrebné finančné prostriedky. Takýto všeobecný výpočet služieb, ktorý nie je podložený dôkazmi, či bližším vysvetlením, nemožno považovať za splnenie si dôkaznej povinnosti vo vzťahu k spracovateľskému poplatku.

V súvislosti so službou poskytovanou za spracovateľský poplatok žalovaný vo vyjadrení zo dňa 15.10.2025 zmenil svoje tvrdenia, nakoľko na rozdiel od výpočtu služieb, ktoré mali byť protihodnotou poplatku a ktoré uviedol vo svojom vyjadrení zo dňa 24.6.2024 (bod 9) a v odvolaní (bod 53), vo vyjadrení zo dňa 15.10.2025 zúžil protihodnotu poplatku už iba na odplatu za rezerváciu finančných prostriedkov podľa ust. § 499 Obchodného zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že ani samotný žalovaný nevie presne špecifikovať čo je skutočným predmetom a podstatou tohto poplatku, preto len ťažko možno prijať záver o tom, že žalobkyni bola v čase uzatvárania zmluvy známa protihodnota sporného poplatku, a že tento je jasný a transparentný.

Pokiaľ žalovaný tvrdí, že tento poplatok predstavuje okrem iného aj odplatu podľa § 499 Obchodného zákonníka, je potrebné zdôrazniť, že v takomto prípade ide o neurčitú zmluvnú podmienku, nakoľko z nej nie je zrejmá konkrétna výška poplatku, ani výška odplaty.

V prvom rade má odvolací súd za to, že odplata podľa ust. § 499 Obchodného zákonníka a poplatok za poskytnutie úveru nemôžu byť uvedené v zmluve jednou sumou a pod jednou položkou, nakoľko ide o dva samostatné inštitúty, ktorých predmetom, resp. protihodnotou, sú odlišné plnenia/záväzky.

Odplata je upravená v ust. § 499 Obchodného zákonníka tak, že: „Za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.“ Predmetom odplaty v zmysle § 499 Obchodného zákonníka je teda záväzok veriteľa rezervovať finančné prostriedky pre dlžníka. Naproti tomu poplatok za poskytnutie úveru má predstavovať náhradu nákladov skutočne vynaložených bankou v súvislosti s poskytnutím úveru klientovi. Keďže ide o dva odlišné inštitúty, s odlišným obsahom a právnou úpravou, odplata podľa § 499 Obchodného zákonníka nemôže byť zahrnutá do spracovateľského poplatku, navyše bez toho, aby bolo v zmluve vyslovene uvedené, že súčasťou poplatku je aj dohodnutá odplata podľa § 499 Obchodného zákonníka a bez špecifikácie jej výšky. Navyše odplata ako dohoda o cene, ak má byť platne dojednaná, má byť výsledkom vzájomnej dohody oboch zmluvných strán v rámci ich zmluvnej voľnosti. Uvedené požiadavky určite nespĺňa jednostranné určenie poplatku za poskytnutie úveru zo strany banky.

12. K tvrdeniam žalovaného o transparentnosti poplatku odvolací súd dáva do pozornosti body 32 a 33 rozsudku SD vo veci C - 280/2024, podľa ktorého: „Uvedenú požiadavku je teda potrebné chápať tak, že neukladá len povinnosť, aby bola dotknutá zmluvná podmienka pre spotrebiteľa formulovaná z gramatického hľadiska zrozumiteľne, ale aj to, aby zmluva transparentným spôsobom vyjadrovala konkrétne fungovanie mechanizmu, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj prípadne vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami, tak aby bol spotrebiteľ schopný na základe presných a zrozumiteľných kritérií posúdiť ekonomické dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú [rozsudok zo 16. marca 2023, Caixabank (Provizia za poskytnutie úveru), C-565/21, EU:C:2023:212, bod 31 a citovaná judikatúra].“

13. Je pravda, že z judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode nevyplýva, že veriteľ je povinný v dotknutej zmluve podrobne špecifikovať povahu všetkých služieb, ktoré poskytuje ako protihodnotu poplatkov stanovených v jednej alebo viacerých zmluvných podmienkach, avšak vzhľadom na ochranu, ktorú má smernica č. 93/13 poskytovať spotrebiteľovi z dôvodu, že sa nachádza v znevýhodnenom postavení voči predajcovi alebo dodávateľovi, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, je dôležité, aby povaha skutočne poskytnutých služieb mohla byť primerane pochopená alebo vyvodená zo zmluvy posudzovanej ako celok. Okrem toho spotrebiteľ musí byť schopný overiť, že sa jednotlivé poplatky alebo služby, za ktoré sa tieto poplatky platia, neprekrývajú [rozsudok zo 16. marca 2023, Caixabank (Provizia za poskytnutie úveru), C-565/21, EU:C:2023:212, bod 32 a citovaná judikatúra].“

Žalovaný v rámci svojej argumentácie poukázal na to, že v čl. II. bod 3 zmluvy je odkaz na Obchodné podmienky, kde je tento poplatok definovaný ako „Poplatok v zmysle § 499 Obchodného zákonníka vo výške uvedenej v Sadzobníku alebo Úverovej zmluve, ktorý je Dlžník povinný zaplatiť Banke.“ Odhliadnuc od rozdielneho charakteru poplatku a odplaty podľa ust. § 499 Obchodného zákonníka, uvedená definícia podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňa požiadavky určitosti a transparentnosti, nakoľko je ťažké si predstaviť, že bežný spotrebiteľ má vedomosť o tom, čo je predmetom úpravy § 499 Obchodného zákonníka, navyše tento poplatok nebol so žalobkyňou individuálne zmluvne dojednaný, je iba obsahom rozsiahlych obchodných podmienok.

14. Čo sa týka návrhu žalovaného na vykonanie dôkazov, odvolací súd mu nevyhovел z dôvodu, že žalovanému vzhľadom na priebeh konania a jemu známy právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v skoršom rozhodnutí vo vzťahu k poplatkom, nič nebránilo navrhnúť vykonanie uvedených dôkazov

už v konaní pred súdom prvej inštancie, po vrátení veci v rozsahu zrušenia, nakoľko žalovaný bol bez ohľadu na rozsudok SD EÚ vo veci C – 280/2024 na preukázanie svojich tvrdení o transparentnosti a určitosť poplatku povinný navrhnuť dôkazy.

15. Nakoľko žalovaný nepreukázal, že zmluvná podmienka týkajúca sa spracovateľského poplatku spĺňa podmienky vyžadované zákonom a smernicou, je žaloba v tejto časti dôvodná a súd prvej inštancie správne rozhodol o jeho neprijateľnosti.

16. Čo sa týka poplatku za vedenie úverového účtu, tu je potrebné uviesť, že poplatky umožňujúce poskytovateľovi úveru získať objektívne vyššiu čiastku, ako sú skutočné náklady narušujú rovnováhu zmluvných strán. Žalovaný sa snažil navodiť zdanie, že vedenie úverového účtu predstavuje reálnu službu poskytovanú bankou svojim klientom ako plnenie v ich prospech. Práve poplatky za vedenie či správu úveru (tzv. mesačné paušály) je potrebné považovať za neprijateľné zmluvné podmienky, keďže mnohokrát predstavujú plnenie, ktoré nie je v záujme spotrebiteľa, a konanie banky spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť ako poškodzujúce spotrebiteľa. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými neposkytuje spotrebiteľovi skutočné protiplnenie, ale naopak uvedené úkony sú vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Súdna prax už zaujala stanovisko, že dojednanie poplatku za vedenie účtu a správu úverového účtu je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve, pretože vedenie úverového účtu vyplýva z účtovných potrieb samotnej banky, a preto nemôže zaťažovať dlžníka. To, že až novela zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinná od 10.6.2013 zakázala tento druh poplatku neznamená, že tento poplatok v zmluvách uzavretých pred týmto dátumom, nemôže byť posúdený ako neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný v konaní síce demonštratívne špecifikoval, aké činnosti realizuje pri vedení úverového účtu, avšak nepreukázal, či žalobkyňa o tieto služby prejavila záujem, ani či ich reálne využívala. Skutočnosť, že banka na základe vlastného jednostranného rozhodnutia dá klientovi k dispozícii služby bez toho, aby si ich klient objednal, resp. ich aj reálne využil, neopravňuje banku za takéto „poskytnutie možnosti využiť služby“ účtovať klientovi poplatky.

Neprijateľnosť poplatku za vedenie úverového účtu bola vyslovená aj rozsudkom Najvyššieho súdu sp.zn. 5Cdo/212/2021 zo dňa 30.11.2022, ku ktorému Najvyšší súd uviedol, že: „Aj druhú dovolateľom nastolenú dovolaciu otázku súdy nižších inštancií vyriešili v súlade so skutkovým stavom prejednávaného sporu. Z obsahu ich rozhodnutí vyplýva, že značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa vyvolaná neprijateľnou zmluvnou podmienkou dohodnutou v čl. IX. bode 2 Zmluvy o úvere je daná chýbajúcim protiplnením. Žalovaný sa snažil navodiť zdanie, že vedenie úverového účtu predstavuje reálnu službu poskytovanú bankou svojim klientom ako plnenie v ich prospech. Z obsahu činností, ktoré banka realizuje pri vedení úverového účtu uvedených v dovolaní (bod 3.2. tohto rozhodnutia dovolacieho súdu) vyplýva, že pre klienta môže byť relevantné a mať reálny význam iba možnosť on-line uhrádzania mimoriadnych splátok bez poplatku, ak klient vôbec využíva a má prístupnú možnosť on-line komunikácie, čo v prejednávanom spore skutkovo zistené nebolo. Všetky tam uvedené činnosti slúžia potrebám peňažného ústavu (starostlivý dlžník si obvykle vedie vlastnú evidenciu svojho dlhu a jeho splácania).“

Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku týkajúcu sa retroaktívnej aplikácie ust. § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie síce v čase uzavretia úverovej zmluvy nebolo platné a účinné, avšak výpočet neprijateľných zmluvných podmienok v ust. § 53 ods. 4 je len demonštratívny, preto súdu nič nebráni posúdiť ako neprijateľnú aj takú zmluvnú podmienku, ktorá nie je explicitne uvedená v tomto ustanovení. Navyše z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, aby súd prvej inštancie uvedené ustanovenie aplikoval.

17. K dohode sporových strán o voľbe režimu Obchodného zákonníka na ich právny vzťah, založený zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 09.01.2007 odvolací súd zotrváva na svojom názore vyjadrenom v tejto veci v rozsudku sp. zn. 9CoCsp/5/2023 – 220 zo dňa 8.2.2024 a v plnom rozsahu naň odkazuje, predovšetkým na body 39 až 42 odôvodnenia.

Nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného, podľa ktorého zmluvná úprava o voľbe Obchodného zákonníka nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Z dojednaní obsiahnutého v zmluve vyplýva: „Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka“. Z doslovného znenia takto formulovanej zmluvnej podmienky nie je zrejmé, aby sa režim Obchodného zákonníka mal použiť len

na prospech spotrebiteľa, resp. z neho nevyplýva, že by sa zmluva mala spravovať aj Občianskym zákonníkom.

Rovnako ani z ust. § 262 Obchodného zákonníka (Strany si môžu dohodnúť, že ich záväzkový vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261, sa spravuje týmto zákonom), na ktoré sporná zmluvná podmienka odkazuje, nevyplýva možnosť prípadnej aplikácie Občianskeho zákonníka. Je teda nepochybné, že ustanoveniami Obchodného zákonníka sa mali riadiť všetky vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným bez akýchkoľvek výnimiek. Obchodný zákonník pritom úpravu neprijateľných zmluvných podmienok neobsahoval. Cieľom dojednaní o výlučnej aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka zo strany žalovaného bolo znemožnenie aplikácie právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa na vzniknutý právny vzťah.

K odvolacej námietke týkajúcej sa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Cdo/294/2019 zo dňa 28.02.2022 odvolací súd už vo svojom skoršom rozsudku uviedol, že zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá v roku 2007, kedy súčasné znenie ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ust. § 52 ods. 2 tretia veta: Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.) nebolo platné ani účinné. Žalovaný v odvolaní argumentuje tým, že úverová zmluva vo veci riešenej najvyšším súdom bola uzavretá dňa 6.3.2015, teda rovnako ako v prejednávanej veci pred účinnosťou novely, ktorou bolo ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka doplnené o tretiu vetu. K tomuto odvolací súd uvádza, že najvyšší súd vo veci sp. zn. 7Cdo/294/2019 sa len vo všeobecnej rovine vyjadril k prípustnosti dohody o uplatnení Obchodného zákonníka, ale skutočnosťou, že v čase uzavretia zmluvy nebolo účinné ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka, sa nijako nezaoberal a nevyjadril k tomuto žiadne stanovisko, ktoré by bolo záväzné.

Podmienky spotrebiteľských zmlúv upravené v zákone sú vo vzťahu k spotrebiteľovi kogentné, keďže nepripúšťajú odchýlnu úpravu, ktorou by sa zhoršilo postavenie spotrebiteľa. Dojednanie použitia ustanovení Obchodného zákonníka na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, za situácie, ak v súlade s ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na tieto právne vzťahy sa vždy musia prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, tak ako o tom správne rozhodol súd prvej inštancie.

18. K porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v dôsledku nevysporiadania sa s tvrdeniami žalovaného súdom prvej inštancie odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaný v predmetnej veci aj využil a na jeho argumenty dal odpoveď odvolací súd.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vzhľadom na plný úspech žalobkyne, ktorej žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené, je správny aj výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).